

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Ivs Comitiorvm S.R.G.I. In Interregno

**Ayrer, Georg Heinrich
Strube, Julius Melchior**

Gottingae, [1746?]

VD18 1276969X

XVIII. Historia Comitorvm A Vicariis Indictorvm. Mathildis Abbatissa Qvedlinbvrgensis Vicaria Imperii A. 998. Et 999. Comitua Convocat.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17499

am, quem haec exempla, si casus absentiae iterum forte existeret, praeberent. Quare, non superuacaneum, speramus, laborem in his diligenter recensendis poni.

XVIII. HISTORIA COMITIORVM A VICARIIS
INDICTORVM. MATHILDIS ABBATISSA QVED-
LINBURGENSIS VICARIA IMPERII A. 998.
ET 999. COMITIA CONVOCAT.

PRIMUM Comitiorum, a Vicariis habitorum, quod ego quidem reperire potui, exemplum, sub Ottone III. occurrit. Is enim cum a. 997. ut Romanorum senatam purgaret, Italiam perrexit, summa rerum Dominae Mathildae amicae suae Quedlinburgensi Abbatissae delegata est a); quae conuocato Imperii senatu solennia Dornburgi b) A. 998. Comitiam habuit, in quibus

L 3

quid-

a) ANNALISTA HILDESHEIMENSIS ad h. a. p. 730.

b) de situ huius Dornburg disputant FABRICIUS Origg. Saaxon. fol. 227. BECKMANN Histor. Anhaltin. P. III, L. II. c. VI. p. 243. LEVCKFELD in Antiquitat. Halberstad. ad ann. 971. p. 247. & Reuerendissimus Abbas GODOFREDVS in Chronic. Gott-

wicens. To. Prodrum. P. II. L. III. c. 1. p. 512. vide, cui hanc de Comitiam, auspiciis Mathildinis habitis, observationem debeo, CHRIST. GOTTL. SCHWARZII V. C. doctissimam de Mathilde Abbatissa Quedlinburgensi aliquando Vicaria Imperii, 1736. editam dissertationem §. 13: p. 69.

quicquid inter principes litigiosum, prudenter composuit a). Sequenti anno, iterum Mathildinis auspiciis conuenit Imperium, quorum comitiorum historiam malo clarissimi SCHWARZII, quam meis verbis, enarrare: *Sed & alia, inquit, Comititia conuocauerat eadem Mathildis, quae ad annum 999. commemorauere auctor CHRONICI QVEDLINBURGENSIS b), CHRONOGRAPHVS SAXO c) & ANNALISTA SAXO d) qui omnes sua ex iisdem fontibus hausisse videntur: Nouissimis, inquit, temporibus suis Mathildis, colloquio apud Magdeburgh habito conuentu episcoporum cum Duce Bernhardo Comitum ac totius senatus plebisque concursu, confluentibus ibidem omni ex natione legatis, vndique vallata: difficile relatu est, qualis fuerit, quam irreprehensibilem se exhibuerit, quam mira discretione sua cuique tribuerit, quanta veneratione praesulum personas prae ceteris honorauerit, quanta sollertia optimates & iudices, aliosque, quorum id curae relinquitur, pro consolidanda republica, pro priuatis etiam vsibus confirmandis monuerit, quanta lenitate permulserit pios, quanta districtione reos terruerit, quantaque industria patriam conseruauerit, adiuuerit & auxerit.*

a) DITHMARVS L. IV. p. 356,

b) p. 284.

c) p. 299.

d) p. 369.

rit. DITHMARVS itidem meminit a) solennis principum conuentus a Mathilde conuocati Magdeburgum: qui an idem prorsus fuerit, quem modo memorauimus, an alius alio tempore institutus, fere haestes; id tamen certum est, fuisse vltimum conuentum ab eadem Abbatissa conuocatum. Nimirum eo ipso tempore, quo habita sunt comitia Dornburgensia, de quibus paullo ante egimus, res interea accidit, qua vniuersum imperium turbari potuisset. Wirinharius Walbeccanae propaginis erat Lotharii principis filius, iuuenis aetate florente, & animi fortitudine, insignis. Huic olim Eccardus, Marchio, Luitgardam filiam, praestanti forma, & lectissimis moribus virginem, vxorem promiserat; sed tradere, incertum qua de causa, cunctatus erat. Iuuenis morae impatiens, cum virgine, quae Quedlinburgi educabatur, aliter potiri non posset, eam, interea temporis, dum Senatus Regni habebatur Dornburgi, auxilio quorundam aequalium raptam deduxit Walbeccam. Ingens haec contumelia visa, & publica poena vindicanda; nec dubium est, quin certam belli occasionem asserre potuisset, vt recuperaretur virgo rapta, scelusque patratum grauiter puniretur. Contra quae tamen non minus Wirinharius se parabat, pellectis

in

a) L. IV. p. 356.

in suam sententiam non paucis, qui veluti communem causam coniunctis viribus defendendam iudicabant. Quid faceret Vicaria Imperatoris absentis, Mathildis, hoc casu maiorem in modum percussa? Rem referebat ad primates & seniores principes, qui consulenti Abbatissae suadebant, ut conuentionem Principum euocaret Magdeburgum, in quo rei vel praesentes responderent de ausibus suis, raptamque restituerent virginem, vel, si desererent vadimonium, absentes condemnarentur. Dictum, factum. Cum enim, interim senioribus quibusdam Principibus, partem viramque hortantibus, ne nuptiales taedas luctu exitiisque ferro commutarent, in frequenti Principum confesso sese rei stitissent supplices, res transacta, puella Mathildi restituta, & venia demissa petentibus data est, magnusque funesti belli metus sublatus. Quae omnia, loco citato, enarrat DITHMARVS, cuius haec sunt ea de re verba extrema: Consulenti tunc de talibus primates Abbatissae, dictum est ab his, quod sibi videretur optimum, in Magdeburg fieri conuentum. - - Confluente maxima illuc multitudine, Werinbarius, cum suis cooperantibus, nudis peruoluitur pedibus; sponsam reddit; veniam de commissis sibi suisque, auxilio Principum, promissa emendatione, promeruit. Sed venerabilis

rabilis in omnibus MATHILDIS finito colloquio, Luiderdam secum duxit, non pro retentione, sed pro amoris magni confirmatione. Haec SCHWARZIVS.

XVIII. IOHANNES REX BOHEMIAE VICARIUS IMPERII A. 1313. COMITIA CONVOCAT.

HENRICO VII. Italica expeditione occupato, munus Caesareum vicaria ratione a IOHANNE, Bohemiae rege, administratum est. Is solennia habuit comitia a), cuius rei testis est FRANCISCUS quidam, ineditus auctor, a BALBINO adductus. Ipsa placet proferre BALBINI b) verba: *Annus 1313. Regem Ioannem multis sed valde honoratis implicuit negotiis. Franciscum audiamus: c) in Festo Epiphaniae Domini Ioannes Rex Bohemiae, quia erat Vicarius Generalis S. Rom. Imperii per Germaniam curiam solemnem, (comitia intellige) Noribergae celebravit, in qua fere omnes principes &*

M

comi-

a) V. E. MAVRITIVM de Recess. Imp. §. XV. Op. p. 140. Illustris BVDERI Amoenitat. Iuris Publ. p. 111. Illustris & eruditissimi Viti IO. IAC. SCHMAVSSII plenissimam bonae frugis historiam Germanicam Per. VII, §. 13. p. m. 269. IO. PAVL. de GVNDLING Geschichte Heinrich des VII. S. II.

§. 10. p. 234.

b) Epitom. rer. Bohem. L. III. c. XVII. p. 319.

c) In Chron. MS. Tr. 2. c. 27. quantum scimus, nondum edito. Idem forte est cum eo, ad quod GVNDLINGIVS prouocat, & quod in Bibliotheca ad S. Elisabetham Vratislaviae asservari ait.